

Horváth Ferenc

Írhatta volna:

Petőfi Sándor

Karácsonyest

A talp szilárd, fenyőfánk, íme, áll,
de mégse jár ezért még a medál:
amit tettetek, kevés, bárha szép,
ne higgyétek, hogy ennyi már elég!
Jó, ha szorgalmatok még nem lohad –
kössétek fel a szaloncukrokat!

Siessetek, az idő úgy telik,
és dolgozhattok akár estelig,
ha a legfontosabb nem függ a fán,
az olyan veszteség, olyan hiány,
mit szív a szentestén el nem fogad –
kössétek fel a szaloncukrokat!

Hogy függjenek a fenyőn végre már,
arra a lélek áhítózza vár;
a szaloncukrokkal a fákra fel,
ezen az estén nekik lógni kell;
lám, rátok pirít már az alkonyat –
kössétek fel a szaloncukrokat!

A bejgli tálcán, kisült már a hal,
valahol szól egy karácsonyi dal,
a színes gömbök fánkon csüngenek,
hogy köszöntsék velünk az ünnepet,
pótoljátok, ami még elmaradt –
kössétek fe a szaloncukrokat!

Nem lehetnek a szemek fényesek,
míg ők, a fő-fők fent nem függenek;
de hogyha mind ott lóg az ágakon,
a szent derű a szívekig hatol:
teljen be hát a karácsony-rovat –
kössétek fel a szaloncukrokat!

Írhatta volna:
Radnóti Miklós,
a 2010-es években

Kilencedik ecloga

Pásztor

Hogy keveredtél, drága barátom, e messzi vidékre?
Bár nem akartad, e tájra sodort egy kósza fuvallat,
mellyel a pitypangernyő is gyakran tovaröppen,
titkos szárnyai közt megbújva pilóta-merészen?

Költő

Tényleg szinte repültem hozzád, tiszta poétám,
hallottam, hogy a pennádat furulyára cserélted,
kedvvel fogván holmi tilinkós pásztori létbe,
s jöttem téged visszavezetni a régi utadra.

Pásztor

Pajtás, úgy örülök teneked, gyere, ülj ide mellém,
hosszú volt az utad, hát kell egy kis pihenés most,
csüccs le a pusztai trónra, legottan frissül a kedved:
bársony a fű, mikor érzi a tomport, megsimogatja –
s ingyenes ám ez a réti, de égbeli masszázs!

Költő

Kedvvel ülök le, mivelhogy roppant kellemes itten,
pontosan úgy áll minden fűszál, mint ahogy írtad
postai úton küldött hetven disztichonodban:
e-mailt vártam, persze, tetőled, sok csatolással,
s néztem jó nagyot ám, hogy mit hoz nékem a postás.
Brúderem, elpateroltad kedves laptopodat tán,
azt, amelyikben pont kicserélted a mikroprocesszort,
mely így, mit tudom én, hogy hány gigahertzre avanszált?
S mondd, mi a frász van okosmobiloddal, az újjal?
Hívtam a számod ezerszer is, ámde hiába pötyögtem.

Pásztor

Nincs mobilom, sem laptopom, én ezt már odahagytam,
 mint ahogyan mindent, ami eddig életem adta.
 Facebook, skype, chatelések, a like-ok balga lesése –
 mind-mind messzire tűntek, s elmúlt tőlem a hívság:
 verseimet már látni se bírnám tán a lapokban.
 Nem vagy szomjas? Kérsz-e barátom a kecsketejemből?
 Nemrég fejtem, kortyolj párat e bükkfa kupából!

Költő

Fámák szólnak a kecske tejének furcsa szagáról,
 s arról mit se tudok, hogy az íze mifajta, miféle;
 ismersz jól, tudod azt, hogy kényes, gyöngye a gyomrom,
 s árnyékszék sincs itt netalán, hova úzhet a szükség.

Pásztor

Jókora gödrét én magam ástam a zsenge akácok
 hús közepében, mondjuk, négy tucat öltre e helytől,
 s déli irányban, mint ahogy azt fenn jelzi napocskánk:
 hogyha a szükséged noszogat, majd ott kucorodj le.

Költő

Hagyjuk! Szedjed a cókómókok szaporán, s gyere vélem!
 Várnak a régi barátok, a szerkesztők a lapoknál,
 bölcs kiadóvezetők, akik új opusokra vadásznak –
 s melyek a könyved nyomni szeretnék: várnak a nyomdák!

Pásztor

Jobb nekem itten. Rég elegendem lett abból a létből,
 melyben a kontárt és a tudatlant dönteni hagyják,
 honnan az érték menti az irháját szaporázva,
 hogy ne lehessen korpa között disznók csemegéje –
 merthogy a próza, a vers özönölhet most kritikátlan.
 S vannak olyan lapok is, hol rá se bagóznak a műre,
 ám azt, hogy *hova ír és merre irányul* a szerző,
 üstöllést kutakodják, vizsla ügyéshi szemekkel:
 így szondázta bagázsát egykor tán a kommisszár.

Költő

Menjünk, itten meg se születnek benned a versek!
Tiszta szonettet, szívbeli ódát veszni ne hagyjál!
Csak te keverhetsz rímeket úgy, mint tetted ezerszer,
s metrikusan sose írhat más ilyen *egyszeri* módon:
írnod kell, amicém, ez a költőnek kötelesség –
itt a poétának nincs tér, hát jöjj velem innen!

Pásztor

Hallga, a szellő már fuvolázgat halkan a napnak,
alkonyi búcsú, bennem a versem ritmusa moccan,
dallama tisztult, elmuzsikáljuk, én meg a szellő,
kelnek a szók is, négysorosommal száll le az este.

Költő

Esteli versezeted már égbeli dalra hajazgat,
s méltó párja a szellő éteri, halk fuvolája;
szívbe futó ez a koncert, s van tere is, csuda pompás:
tágas e templom alatt, és szent kupolája az égbolt!

Pásztor

Még mielőtt lepihennénk, nézzünk cseppet az égre,
látod-e, ott van a Göncöl, pattanjunk fel a bakra,
s hogy fusson szekerünk jól, pattogtassuk az ostort:
hipp-hopp, íme, bejártuk máris a csillagok útját!

Költő

Megszomjaztam az úton, van még kecsketejedből?

Pásztor

Két szép bükkfa kupám van, mindkettőt teletöltöm:
koccints kecske tejével vélem a holnapi napra!
S jó lesz aztán végre a kunyhóban leheverni,
és elaludni, remélve, hogy ismét eljön a reggel,
melyről tudni való, hogy bölcsebb mindig az estnél.

Írhatta volna:
 Lászlóffy Csaba
 – *amottan.*

Túl

(Az abszolút klímaváltozás szonettje)

Bizony, *azóta* klímám változott,
 valami egy más tájra áthozott,
ide cipelt a titkos valami,
 hol nincs telihold, front, se cunami,

nincs szélcsend, játszi poétai szó;
 ez egy egészen más dimenzió:
 kívül nyitott, belül örökre zárt –
 ide lökött a végzet, a hazard.

Íme, zsúfoltak könyvespolcaim,
 de hiányzik a tartalom, a cím!
 Mormolgassam verseimet? Ugyan!
 Itt mindegy, hogy mi ível, mi zuhan...

S hiába vágyom azt az *égi rést*,
 melytől annyiszor nyertem enyhülést.